

РЕШЕНИЕ

№ 1407

гр. София, 08.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 16.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **1611** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.,вр.203 и сл.АПК, вр с чл.1 от ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба на [фирма]- [населено място] срещу **СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШЕНИТЕ РАБОТИ** за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 32 103,24 лева и 4000 лева обезщетение за неимуществени вреди, ведно със законната лихва върху сумата от датата на прекратяване на регистрацията на автомобила 23.01.2019 година до окончателното изплащане на сумата за периода от 23.01.2019 година до 24.07.2019 година.

В исковата молба се твърди, че на 23.01.2019 година спрямо автомобил Марка „Мерцедес“ собственост на търговското дружество е наложена ПАМ-Принудително прекратяване на регистрацията, като заповедта за налагане на този вид ПАМ е отменена по съответния ред, но ищецът е претърпял имуществени вреди в размер на 2197,50 лева по Застраховка, „Каско“ и „Злополука“ и 203 лева по Застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ и за извършения превоз на автомобил до КАТ с цел изпълнението на процедурата по регистрация на автомобила след незаконосъобразното нейно прекратяване е заплатил разход в размер на 50 лева , 320 лева- разходи за повторна регистрация на автомобила, държавна такса за повторното регистриране на автомобила в размер на 53,74 лева, разходи за наем на гараж в размер на 586,50 лева за 6 месечен период, 414,90 лева

разход за технически преглед и подмяна на гуми, сума в размер на 18 702,60 лева-намалена стойност на автомобила- пазарна, заплатен адвокатски хонорар в размер на 4575 лева , 5000 лева заплатени от дружеството суми за таксите, ползвани от служителите и от едноличния собственик на капитала и сума в размер на 4000 лева-неимуществени вреди вследствие на накърнена търговска репутация на дружеството, ведно със законната лихва върху сумата , считано от датата на прекратяване на регистрацията на процесния автомобил 23.01.2019 година до окончателното изплащане на сумата.

В съдебно заседание ищецът- [фирма] [населено място] редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК, се представлява от адвокат Д., редовно упълномощена, която поддържа исковата молба и моли да бъде уважена. Заявява претенция за присъждане на разноски.

Ответникът по иска – Столична дирекция на вътрешните работи редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК се представлява от юрисконсулт П. редовно упълномощена, която оспорва исковата молба по основание и по размер и моли да бъде отхвърлена. Съображения относно неоснователността на исковата претенция развива и в представения по делото писмен отговор. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение и моли да бъде редуцирано по реда на чл.78,ал.5 ГПК.

СГП редовно уведомена при условията на чл.138,ал.2 АПК, се представлява от прокурор Малинова, която намира исковата претенция за неоснователна и недоказана и моли да бъде отхвърлена.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и възраженията на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК,вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

На 05.09.2015 година ищецът закупил лек автомобил марка Мерцедес-Б. за сумата от 76 500 евро.

На 19.10.2018 година по отношение на този автомобил е сключена Комбинирана застрахователна полица за застраховка „ Каско и Злополука“ за срок от една година в размер на 4394,78 лева.

На 18.10.2018 година ищецът сключил застраховка“ Гражданска отговорност на автомобилистите и злополука“ за сумата от 405,99 лева с период на действие една година от дата 22.10.2018 година до 22.0.2019 година.

На 27.11.2018 година, ищецът сключил Договор за наем с [фирма], който в качеството на наемодател предоставил за временно и възмездно ползване на наемателя описания в част II от Договора недвижим имот, а наемателят поел задължение да му заплаща наемната цена, съгласно финансовото описание в част III на договора- самостоятелни обекти в сграда- надпартерен етаж- офис 21, паркомясто № 52 в общия сутерен на ниво -3 на жилищно търговския комплекс.

С Решение №4454/28.06.2019 година, постановено по адм. дело №3210/2019 година по описа на АССГ е отменена Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171,т.2а,б.“ а от ЗДВП, издадена от Началник група към СДВР в Отдел“ Пътна полиция“ при СДВР за прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца за нарушаване на чл.171,т.2а,ба.“а“от ЗДВП.

Решението е влязло в сила на 28.06.2020 година.

След влизане в сила на Решението на АССГ за отмяна на Заповедта за прилагане на ПАМ ищецът сключил Договор за консултантски услуги № 003/23.07.2019 година с

[фирма], по силата на който последният в качеството на изпълнител поел задължение във връзка с пререгистриране и въвеждане в експлоатация на автомобил Мерцедес G. 4 M. с посочена рама, да намери и осигури платформа за превоз на автомобила до КАТ-С. с цел повторна регистрация на същия, да сравни цените и избере най-подходящата фирма за превоз на автомобила, да присъства и помага с каквото е нужно при товаро- разтоварните дейности, като за целта осигури служител, който да управлява автомобила при натоварването и разтоварването от платформата, да придружи транспортния автомобил, като осигури служител, който да придружава товара, да осигури служител, който да придружава и управлява автомобила с цел придвижването на МПС при регистрацията на автомобила пред компетентните органи, да приведе автомобила в добър външен вид, да осигури на автомобила всички необходими консумативи, за да може автомобилът да се управлява самостоятелно и безопасно, да осигури служител, който да управлява и представи автомобила в Застрахователната компания, в която има сключени полици за превозно средство, да осигури служител, който при представяне на МПС в офис на застрахователя по сключените полици ще вземе нужните анекси за промяна на регистрационния номер, към вече действащите договори, да осигури служител, който ще управлява МПС и да представи автомобила в Пункт за заснемане на застрахователна компания, за заснемане при влизане в сила на анексите за промяна на регистрационния номер, да осигури служител, който да управлява автомобила с оглед доставката на МПС до официалния сервиз на марката „С. Стар С.“, да осигури служител, който да предаде колата за пълна диагностика на официалния сервиз за марката“ С. Стар С.“, да осигури служител, който ще вземе и достави автомобила до офис на възложителя, след приключване на диагностиката и издаването на автомобила от“ С. Стар С.“. Договорът е сключен за срок от 10 дни от датата на сключването му, договорено е заплащане – еднократно в размер на 320 лева от възложителя на изпълнителя до 10 дни след подписване на договора по банкова сметка на изпълнителя.

На 31.07.2019 година [фирма] [населено място] издал на ищеца фактура № 00..28/31.07.20198 година с основание услуги съгласно договор за сумата от 320 лева.

По делото са приложени фактури за заплатен наем на паркомясто за месец февруари 2019 година в размер на 1760,25 лева, за месец март 2019 година в размер на 1760,25 лева, за месец април, май, юни юли отново в размер на 760,25 лева от страна на ищеца, фактури за платена сума от страна на ищеца за транспорт в размер на 50 лева.

По делото е назначена, изслушана и неоспорена от страните съдебно-автотехническа експертиза, като в заключението си вещото лице е дало подробен отговор на въпросите, поставени му като задача, а разпитан в съдебно заседание, експертът заявява, че поддържа заключението си.

От показанията на свидетеля Т. – застрахователен брокер се установява откога познава ищеца като търговско дружество, каква е дейността му, как се отразило на дейността му прекратяването на регистрацията на МПС на дейността на ищеца.

От показанията на свидетеля - М.- служител при ищеца се установява как се е развила дейността на ищеца след прекратяване на регистрацията на автомобила. С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд, подадена от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от предявяване. Разгледана по същество, същата се явява недоказана и неоснователна.

Съображенията за това са следните:

Съгласно чл.7 от Конституцията на РБ държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица.Разпоредбата се съдържа в глава първа на [Конституцията](#), посветена на основните начала за държавно устройство, но същата не е пряк път за защита. Тя прогласява основен принцип, осъществяването на който трябва да се уреди със закон. Такъв закон е Законът за отговорността на държавата и общините за вреди. ЗОДОВ разграничи отговорността на два вида- отговорност за дейност на администрацията и отговорност за дейност на правозащитни органи, като в чл. 1.ал.1 от ЗОДОВ е посочено, че държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. По силата на алинея втора,исковете по ал.1 се разглеждат по реда,установен в [Административно процесуалния кодекс](#), като местната подсъдност се определя по [чл. 7, ал. 1](#) -искът за обезщетение се предявява пред съда по мястото на увреждането или по настоящия адрес или седалището на увредения срещу органите по [чл. 1, ал. 1](#) и [чл. 2, ал. 1](#), от чийто незаконни актове, действия или бездействия са причинени вредите.

В разпоредбата на чл.203 АПК е регламентиран редът за предявяване на искове за обезщетения, а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди,причинени на граждани и юридически лица. Съгласно [чл. 4 от ЗОДОВ](#) дължимото обезщетение е за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Отговорността е обективна и не е обвързана от наличието или липсата на вина у длъжностното лице, пряк причинител на вредите. Елемент от фактическия състав на отговорността на държавата е установяване незаконосъобразността на акта, действието или бездействието на държавния орган - т. е. ако изобщо не са регламентирани в закона, или ако противоречат на материално правни и процесуални норми. Отговорността не се презумира от закона, затова в тежест на ищеца е да установи наличието на кумулативно изискуемите се предпоставки за отговорността по [чл. 1 от ЗОДОВ](#)-незаконосъобразен акт, отменен по съответен ред, действие или бездействие на административен орган по повод изпълнение на административна дейност, настъпила вреда, причинна връзка между отменения акт, действие или бездействие и вредата. При липсата на който и да било елемент от фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл.1 от ЗОДОВ. Съгласно чл.205 от АПК,искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице,представявано от органа,от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинените вреди

От така очертаната разпоредба е видно, че искът е осъдителен и с него се цели възмездяване на лицето, претърпяло вреди вследствие на незаконосъобразни актове, действия и бездействия. Но отговорността на държаната не е безусловна.За да бъде ангажирана, то следва да бъдат налице визираните в чл.1 от ЗОДОВ предпоставки-незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред, вреда от такъв административен акт, причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт,действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат. Съгласно [Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. по т.гр. дело № 3/2004 г.](#) на ОСГК на ВКС: "Обезщетение за вреди от незаконни

административни актове, може да се иска след тяхната отмяна с решение на съда, като унищожаване, а при нищожните - с констатиране на нищожността в самия процес по обезщетяване на вредите. Когато вредите произтичат от фактически действия или бездействия на администрацията, обезщетението за тях може да се иска след признаването им за незаконни, което се установява в производството по обезщетяването. В първия случай вземането за обезщетение за вреди става изискуемо от момента на влизане в сила на решението, с което се отменя незаконния административен акт. В случай, че вредите произтичат от нищожен акт - от момента на неговото издаване.

В РЕШЕНИЕ № 333 ОТ 13.01.2014 Г. ПО АДМ. Д. № 1253/2013 Г., III ОТД. НА ВАС е посочено, че "Нормата на [чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ](#) не прави разграничение от какъв незаконосъобразен административен акт следва да са причинени вредите, за да възникне субективното право на увреденото лице на обезщетение на това основание. Материалноправната активна легитимация за ищеца произтича от факта на понесените върху правната му сфера вреди вследствие от действието на противоправния нормативен акт. Правопораждащият субективното право на обезщетение юридически факт е настъпилата в правната сфера на гражданина вреда, вследствие от незаконосъобразния административен акт. Корелативно от този момент възниква отговорността на държавата за тяхната обезвреда - пасивната материалноправна легитимация. От обективна страна също така отговорността на държавата по [чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ](#), вр. [чл. 7 от КРБ](#) не възниква и държавата не дължи обезщетение, ако са налице вреди, но те са причинени от административен акт, който не е противоправен. Принципът на правовата държава /[чл. 4, ал. 1 от КРБ](#) не допуска да е налице период от време - между възникването на вредите и решението за отмяна, през който гражданинът да търпи вреди и да няма субективно право да ги обезщети, а държавата да няма отговорност да ги овъзмезди чрез заплащане на обезщетение. Това не е допустимо нито в областта на гражданското право, нито в областта на административното право. Правото на обезщетение възниква от момента на увреждането, което е в резултат от действие на акт, противоречащ на закона. От възникване на правото на обезщетение възниква отговорността на държавата. Активната процесуална легитимация, отнасяща се до упражняване на възникналото вече субективно право, за разлика от самото субективно право възниква от момента на отмяната на административния акт като незаконосъобразен. [Член 204, ал. 1 от АПК](#), който сочи, че искът може да се предяви след отмяната на административния акт по съответния ред, регламентира само активната процесуална, но не и материалноправна легитимация.

Предявен след отмяната на акта по съответния ред, искът цели да обезщети вреди, възникнали преди това, възникнали по време на действието на акта, от момента на тяхното причиняване. В подкрепа на това становище е следното обстоятелство: когато нормативният акт страда от толкова тежък порок, водещ до неговата нищожност, предварителна отмяна не е необходима, нито е необходимо предварително обявяване на нищожността".

В настоящия случай искът е насочен срещу надлежен ответник - СДВР, който е юридическо лице и надлежен пасивно легитимиран ответник по иска. Това е така, защото длъжностното лице, издало заповедта за налагане на ПАМ-прекратяване на регистрацията на автомобила Началник група при СДВР, но самият

полицейски служител, не е юридическо лице, а административен орган. Съгласно сега действащия ЗМВР-чл.37-Главните дирекции,областните дирекции, дирекция"Миграция" ,дирекция" Международни проекти",дирекция"Управление на собствеността и социални дейности" ,дирекция "Специална куриерска служба", Академията на МВР и Медицинският институт са юридически лица/ при съобразяване с обстоятелството ,че СДВР има статут на областна дирекция на МВР. В подкрепа на това е и чл.9,ал.2 от Правилника за устройството и дейността на МВР- сочеща, че областната дирекция на МВР в С.-град се нарича Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР). Наред с това, чл.42,ал.1 от ЗМВР визира,че,областните дирекции на МВР се създават на териториален принцип, като районите им на действие се определят с акт на Министерския съвет по предложение на министъра на вътрешните работи.Областните дирекции са основни структури на МВР за осъществяване на дейностите по чл. 6, ал. 1, т. 1 - 3, 6 – 9. В областните дирекции на МВР може да се създават отдели, сектори, районни управления (РУ),участъци и други звена от по-нисък ранг в зависимост от задачите и дейността им,районните управления в областните дирекции на МВР се създават със заповед на министъра на вътрешните работи. На следващо място, пасивно легитимирани по тези искове са съответните държавни органи - юридически лица, а не техните териториални поделения или обособени структури без правосубектност,тъй като по исковете за обезщетяване на вреди, причинени на граждани, пасивно легитимиран е държавният орган, с който длъжностното лице, причинител на вредата, е в трудови или служебни правоотношения.Отговорността на държавния орган се обосновава с качеството му на възложител на работата, която се извършва в негов интерес, и с правото му на подбор на съответните длъжностни лица за изпълнение на определени трудови или служебни функции.Към момента на издаване на заповедта за задържане на ищеца,отново тогава действащият ЗМВР също не е предвиждал качеството на юридическо лице на съответния полицейски служител, а отново СДВР е била юридическо лице/ аргумент от разпоредбата на чл. 14,ал.2 от ЗМВР-Областните дирекции на МВР са юридически лица/ при съобразяване с обстоятелството, че СДВР има статут на областна дирекция на МВР и в този смисъл няма промяна в юридическото лице, което следва да бъде пасивно легитимирано като ответник по иска.

Пасивно легитимирани по тези искове са съответните държавни органи- юридически лица,а не техните териториални поделения или обособени структури без правосубектност, тъй като по исковете за обезщетяване на вреди, причинени на граждани, пасивно легитимиран е държавният орган, с който длъжностното лице, причинител на вредата, е в трудови или служебни правоотношения. Отговорността на държавния орган се обосновава с качеството му на възложител на работата, която се извършва в негов интерес, и с правото му на подбор на съответните длъжностни лица за изпълнение на определени трудови или служебни функции.

Събраните по делото доказателства сочат,че ищецът претендира заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди вследствие отмяната на Заповед за налагане на ПАМ – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца на Началник група при СДВР, която заповед е отменена с влязло в сила Решение на дата 28.06.2019 година. Отговорността, съобразно фактическите състави на ЗОДОВ следователно е резултат от незаконосъобразно осъществяване на публични функции-административни и правозащитни от органите на държавата,общините и съдебната власт.Спазването на законността и защитата на правопорядъка, като израз на принципа на върховенството на закона, е задължение на всички длъжностни лица и органи на публичната власт.Задълженията,които законите възлагат на административните органи в тази насока са свързани, освен с издаване на

индивидуални, общи и нормативни административни актове чрез упражняване на правоприлагаща и нормотворческа дейност и с налагане на административни наказания. В настоящия случай, от приложените от страна на ищеца писмени доказателства - е видно, че е налице първата предпоставка - налице отменен незаконосъобразен административен акт - Заповед за налагане на ПАМ - прекратяване на регистрацията на МПС за срок от 6 месеца, собственост на ищеца е отменена с Решение на АССГ, влязло в сила на 28.06.2020 година, като спор относно тези факти между страните няма. Не се спори и за обстоятелството, че въпросният автомобил е собственост на ищеца - търговско дружество. От доказателствата по делото е видно, че ищецът на дата 18.10.2018 година е сключил Комбинирана застрахователна полица за застраховки „ Каско и Злополука“ с посочено предназначение лични нужди и с посочена дължима премия 4308,61 лева и като дължима сума по същата е посочена сума в размер на 4394,78 лева за период от една година от 18.10.2018 година до 17.0.2019 година. Но доказателства, че тази сума е платена в брой от страна на ищеца не се представиха. Претендираната сума в размер от 2197,50 лева - заплатена сума по Застраховка „ Каско и злополука“ за периода от датата на прекратяване на регистрацията на автомобила до датата на повторната регистрация по никакъв начин не е доказана да е направена и съответно на това ищецът да е направил този разход в посочения размер, а от там и да е претърпял вреда. Следва да бъде посочено, че Застраховката „ Каско и злополука“ не е задължителна за МПС, тъй като се прави по желание на собственика на автомобила. От приложената на лист 53 от делото Комбинирана застрахователна полица е видно, че ищецът в качеството на застрахован се е съгласил и се е запознал с Общите условия на застрахователя по застраховка „ Каско и злополука“. Следва да бъде отбелязано, че в чл.348 от КЗ е посочено, че Общи условия са типизирани клаузи, приложими към неограничен брой застрахователни договори. Общите условия на застрахователя, установени предварително за сключването на определен застрахователен продукт, обвързват застрахователя, ако са му били предадени при сключването на застрахователния договор и той е заявил писмено, че ги приема. Приетите от застрахователя общи условия са неразделна част от застрахователния договор. При несъответствие между застрахователния договор и общите условия има сила уговореното в договора. Общите условия на застрахователя се приемат от неговия управителен орган, като датата на приемането и на последващите им изменения и допълнения задължително се посочват в тях. Общите условия на застрахователя не представляват защитена от закона тайна и застрахователят не може да отказва достъп до тях. Застрахователят е длъжен да даде на ползвателя на застрахователни услуги общите условия по застраховката преди сключването на застрахователния договор. Когато по застраховката има изготвен въпросник, общите условия се дават заедно с него.). Изменението или замяната на общите условия с нови по време на действието на застрахователния договор има сила само ако измененията или новите общи условия са били дадени на застрахователя и той писмено ги е потвърдил. Общите условия по застрахователния договор, покриващ рискове по раздел II, буква "А" от **приложение № 1**, не могат да включват условия, предназначени да посрещат определени обстоятелства от покрития риск за индивидуални случаи. В действащите Общи условия по застраховка „ Каско“ на ЗД“ А.“ - IX.ПРОМЕНИ В ЗАСТРАХОВАТЕЛНИТЕ ПРАВООТНОШЕНИЯ в т.42 е визирано, че застрахователните правоотношения при промяна в собствеността на застрахованото МПС, както и при залагането му в полза на банка или какъвто и да било друг кредитор се уреждат по реда и условията на т. 50.7.5 и т. 51.43. По желание на Застрахователя през срока на застраховката застрахователният договор може да се актуализира, както по отношение на застрахователната сума на

покритите рискове и срока, така и по отношение на информацията дадена в предложението – декларация на застрахования. По аргумент от т. 43.1 от Общите условия ,актуализацията се извършва с “Добавък” към сключения застрахователен договор. Актуализация може да се прави минимум 3 /три/ месеца преди крайния срок на застрахователния договор и не повече от три пъти през срока на действие на застрахователния договор. Извън случаите на т. 27, действието на застрахователния договор може да бъде прекратено по взаимно съгласие или предсрочно по искане на една от двете страни чрез десетдневно писмено предизвестие..При предсрочно прекратяване на застрахователния договор по искане на застрахования,застрахователят: възстановява неизчерпаната част от застрахователната премия,съобразно действащата към момента на предсрочното прекратяване краткосрочна тарифа на Застрахователя, след приспадане на направените административни разходи или не възстановява неизчерпаната част от застрахователната премия, ако през периода на валидност на застраховката са изплатени или предстои да бъдат изплатени обезщетения, не възстановява неизчерпаната част от застрахователната премия,когато е била разсрочена,не възстановява неизчерпаната част от застрахователната премия, когато не е представен оригинала на застрахователната полица или дубликат, ако е издаден такъв, при условията на т. 57. От своя страна, в чл. 370 от КЗ е предвидено, че в случай на прекратяване на застрахователния договор преди изтичане на застрахователния период застрахователят има право на съответната премия само за частта от застрахователния период, през който е носил покритие, а по аргумент от чл.373 от КЗ застраховащият може да поиска съответно намаление на премията с изрично писмено искане до застрахователя, когато промяна на обстоятелства по **чл. 362, ал. 2**, които са съществени за риска, води до неговото намаляване. Ако застрахователят не приеме искането за намаляване на премията, застраховащият има право да прекрати договора без предизвестие.

В конкретния случай, липсват каквито и да било доказателства, че първо цялата застрахователна сума по Застрахователната полица, „Каско и злополука“ да е платена наведнъж, няма и доказателства ищецът след като е била прекратена регистрацията на автомобила му да е поискал или прекратяване на застрахователния договор или връщане на сумите по застрахователния договор за периода, в който автомобилът е бил с прекратена регистрация, при което не се доказва по никакъв начин, че ищецът е претърпял каквато и да било вреда в посочения размер, която да бъде пряка и непосредствена последица от увреждането-от издаването на заповедта за прекратяване на регистрацията на автомобила за срок от 6 месеца , респективно на това тези вреди да са пряка и непосредствена последица от отмяната на заповедта за налагане на ПАМ-прекратяване на регистрацията на автомобила, собственост на ищеца. Въпреки, че ищецът е ползвал услугите на застрахователен брокер- К. Т. / разпитан по делото като свидетел/ именно този застрахователен брокер не му е разяснил възможностите за прекратяване или връщане на сумите по сключената застраховка „Каско“ . В случая и при казаното по- горе, не може да се приеме, че вредите е са пряка и непосредствена последица от отмяна на заповедта за прекратяване на регистрацията и е налице причинна връзка по **чл. 4 от ЗОДОВ**. Легална дефиниция на тези понятия“ пряка и непосредствена последица“ от увреждането, законодателят не е дал нито в Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, нито в чл. 51 от действащия Закон за задълженията и договорите, към който препраща параграф 1 от ПЗР на ЗОДОВ, нито в действалия от 1893 до 1950 г. Закон за задълженията и договорите, нито в други нормативни актове

от действащото право. Както правната теория, така и съдебната практика обаче е приела критерии, от които да се изхожда при дефинирането на тези понятия. Според правната доктрина водещи при определянето на съдържанието на понятията „пряка и непосредствена последица“ са теорията за равноценността, според която един факт е причина за резултата, когато, ако този факт е липсвал, то резултатът не би настъпил, и адекватната теория, съгласно която причина са тези условия, които причиняват резултата нормално, типично, адекватно, а не по изключение.

В практиката на Върховния касационен съд, изразена в Решение № 81/27.1.2006 г. по гр.д. № 23/2005 г. на 4 гражданско отделение на ВКС, Решение № 129/25.07.2005 г. по гр.д. № 2439/2003 г. на същото отделение на ВКС и други е възприето разбирането, че "...непосредствени вреди са тези, които по време и място следват противоправния резултат, а преки са тези, обосновават причинната връзка между противоправността на поведението на деликвента и вредите". е налице причинна връзка по [чл. 4 от ЗОДОВ](#). Преки са само тези вреди, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат, т. е. които са адекватно следствие от увреждането. Непосредствени вреди са тези, които са настъпили по време и място, следващо противоправния резултат. В конкретния случай, вредите, които се претендират не са пряка и непосредствена последица от отмяната Вредата е неблагоприятна последица, която накърнява правната сфера на едно лице. Вредите се делят на две големи групи: имуществени (материални) вреди и неимуществени (морални) вреди. Имуществените вреди накърняват имуществената сфера на лицата. Това са правото на собственост, ползване, строеж, сервитут, правото на надстройкаване, пристроя ване, подстройкаване, различните субективни права на вземане, наследствени права и т.н. При договорната отговорност се носи отговорност за имуществени вреди. От своя страна, имуществените вреди се делят на претърпени загуби и пропуснати ползи. Претърпяна загуба е онази разлика в имуществото на лицето, която се получава след неизпълнение на задълженията на другата страна по договора и при нея се съпоставя наличното имущество на изправната страна по време на възникването на задължението и наличното имущество на страната след неизпълнението на задължението и тази разлика се нарича претърпяна загуба. Пак в ТР № 1/15.03.2017 година на ВАС е посочено, че делата за обезщетения по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ са искиви производства, те се развиват по правилата на ГПК, доколкото материята не е уредена от АПК, и в тях страните могат да представят всички относими доказателства в подкрепа на твърденията си, да навеждат всякакви доводи в тяхна защита, да правят възражения и да се защитават с всички допустими от закона средства. Институтът на обезщетението от неопозволено увреждане не е и не може да се превърне обаче в средство за неоснователно обогатяване, поради което и съдът, спазвайки принципа на справедливостта и съразмерността, следва да присъди само и единствено такъв размер на обезщетение.

В конкретния случай, ищецът претендира вреди и то от собственото си бездействие-неупражнено право да иска да бъде прекратена застраховката „Каско и злополука“ или възстановяване на сумите за периода, през който автомобилът е бил с прекратена регистрация, а освен това искът е и недоказан.

По иска за заплащане на сумата от 203 лева- претърпени имуществени вреди изразяващи се в заплащане на Застраховка "Гражданска отговорност на автомобилистите".

От доказателствата по делото е установено, че ищецът е заплатил цялата сума по Застраховка "Гражданска отговорност на автомобилистите" на дата 18.10.2018 година/ факт, установяващ се от приложената на лист 21 от делото Квитанция / в размер на 405,99 лева. Вярно е, че Застраховката "Гражданска отговорност на

автомобилистите“ е задължителна и застрахованият няма право да преценява дали да я сключи или не. В Глава четиридесет и първа на КЗ-ЗАСТРАХОВАНЕ НА ГРАЖДАНСКА ОТГОВОРНОСТ е посочено, че с Договора за застраховка "Гражданска отговорност" застрахователят се задължава да покрие в границите на определената в застрахователния договор застрахователна сума отговорността на застрахования за причинените от него на трети лица имуществени и неимуществени вреди, които са пряк и непосредствен резултат от застрахователното събитие, може да се задължи да покрие в границите на определената в застрахователния договор застрахователна сума отговорността на застрахования за неизпълнение на негово договорно задължение. За договора за застраховка "Гражданска отговорност" се прилага съответно **чл. 454**. В чл. 431 от КЗ, ако застраховката гражданска отговорност е сключена от юридическо лице, тя покрива отговорността както на юридическото лице, така и на лицата, представляващи юридическото лице, и на лицата в трудови правоотношения с него. За този застрахователен договор се прилагат правилата на застраховка за чужда сметка. В чл.461 от КЗ са визирани видовете задължителни застраховки и това са - "Гражданска отговорност" на автомобилистите по т. 10.1, раздел II, буква "А" от **приложение № 1**, наричана по-нататък "задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите", "Злополука" на пътниците в средствата за обществен превоз по т. 1, раздел II, буква "А" от **приложение № 1**, наричана по-нататък "задължителна застраховка "Злополука" на пътниците"; други застраховки, предвидени със закон или с международен договор, ратифициран, обнародван и влязъл в сила за Република България. В чл.481 от КЗ е визирано, че за целите на задължителното застраховане по тази глава моторно превозно средство е всяко превозно средство за движение по суша, задвижвано със собствен двигател, както и трамваите, тролейбусите и самоходната техника по **Закона за регистрация и контрол на земеделската и горската техника**, включително къмпинг-автомобилите. За моторни превозни средства се смятат и ремаркетата и полуремаркетата по **Закона за движението по пътищата**, включително къмпинг-ремаркетата. Не се допуска движение на моторно превозно средство по пътищата, отворени за обществено ползване по смисъла на **чл. 2, ал. 1 от Закона за движението по пътищата**, без водачът да е застрахован по реда на този кодекс. Задължението за сключване на договор а задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите е визирано в чл.483 от КЗ, според който Договор за застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите е длъжно да сключи всяко лице, което притежава моторно превозно средство, което е регистрирано на територията на Република България и не е спряно от движение; това изискване не забранява и всяко друго лице, различно от собственика на моторното превозно средство, да сключи застрахователния договор, управлява моторно превозно средство от трета държава при влизане на територията на Република България, когато няма валидна за територията на Република България застраховка. Лицето по ал. 1, т. 2 е длъжно да сключи гранична застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите на граничния контролно-пропускателен пункт, от който влиза на територията на Република България. Лицето по ал. 1, т. 2 трябва да има валидна гранична застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите до напускането на територията на Република България. По аргумент от чл.492 от КЗ-за всяко моторно превозно средство, което се намира на територията на Република България и което не е спряно от движение, е необходимо да има сключена задължителната застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите за следната минимална застрахователна сума (лимит на отговорност)/посочена в КЗ за застраховането.

От своя страна, след като е било спряно от движение/ с прекратена

регистрация, МПС- собственост на ищеца, той е имал отново процесуалната възможност да уведоми застрахователят за настъпилата промяна в обстоятелствата и да поиска връщане на част от сумите, които е заплатил по Застраховката "Гражданска отговорност на автомобилистите", при което и тази сума не е доказана, че е пряка и непосредствена последица от увреждането. Наред с това, редът за обезвреда не е ЗОДОВ за тези суми - при отказ на застрахователя да бъдат заплатени ищецът е имал процесуалната възможност по друг ред да иска възстановяването на сумите, които е платил по полиците „ Каско“ и „Гражданска отговорност и той е по реда на КЗ и съответно на това по ГПК/ в производството по отказа на застрахователя да изплати или да върне суми по сключени застрахователни договори./ аргумент от чл.8, ал.3 от ЗОДОВ.

По отношение на сумата от 53,74 лева – направени разходи за повторното регистриране на автомобил.

Тази сума също е недоказана по никакъв начин нито по основание, нито по размер. На първо място, от приложените две вносни бележки на лист 22 от делото не може да се установи, че същите касаят повторната регистрация на автомобила и са извършени на дата 24.07.2019 година, защото в тези бележки по никакъв начин не е отразено какво се регистрира повторно, а напротив само е отбелязано- Регистрация на автомобил по чл.25, ал.1, т.1 в размер на 35 лева и 11.74 лева с основание получател регистрационни табели-28.04.2016 година, а автомобилът е регистриран през 2015 година, при което няма как тези бележки да се обвържат с направени конкретни разходи за процесния автомобил, собственост на ищеца. Нещо повече дори- по делото не се съдържат никакви доказателства за това, че ищецът е бил принуден за заплати сума за повторна регистрация на автомобила- като например отказ на служител от отдел "Пътна полиция" да извършат връщането на част II от Свидетелството за регистрация на МПС и връщането на табелите да е поставено под условие – за заплащане на държавна такса за повторна регистрация. Условието и редът за регистриране на моторните превозни средства са регламентирани с [Наредба № I-45/2000](#) г. на Министъра вътрешните работи (Наредбата), приета въз основа на законовата делегация на [чл. 140, ал. 2, изр.1 от ЗДвП](#) и именно по силата на самата Наредба, административният орган след отмяна на наложената ПАМ по съдебен ред е бил длъжен да върне Свидетелството за регистрация на МПС част –II и регистрационните табели. Съгласно чл.21, ал.4 от цитираната Наредба (Нова - ДВ, бр. 62 от 2017 г., в сила от 01.08.2017 г.) възстановяване на регистрацията на превозно средство, прекратена по [чл. 18, т. 2](#) във връзка с [чл. 18б, ал. 1, т. 9](#), се извършва- служебно - в случаите на отмяна на наказателното постановление и/или ЗППАМ, като се възстановява статусът на свидетелството за регистрация и се отразява връщането на табелите с регистрационен номер и свидетелството за регистрация част втора в АИС – КАТ, при поискване от собственика след представяне на документите по [чл. 15, ал. 1](#) след изтичане срока на наложената принудителна административна мярка по [чл. 171, т. 2а ЗДвП](#).

Съгласно нормата на чл. 18б, ал. 1, т. 9 от Наредбата при налагане на принудителна административна мярка по смисъла на глава шеста от [ЗДвП](#) (в т.ч. такава по чл. 171, т. 2а, б. "а"), регистрацията на превозното средство се прекратява служебно, чрез отнемане на част втора от Свидетелството за регистрация и табелите с регистрационен номер, като това се отбелязва в автоматизираната информационна система (АИС). В чл. 18б, ал. 9 от Наредбата е предвидено връщане на част втора от Свидетелството за регистрация и монтаж на табелите с регистрационен номер, след възстановяване на регистрацията по реда на чл. 21, ал. 4, т. 1, т.е. когато

наказателното постановление и/или заповедта за налагане на ПАМ са отменени. При влизане в сила на наказателното постановление и/или заповедта, в АИС- КАТ следва да се отрази унищожаването на табелите с регистрационен номер и да се приложи част втора на свидетелството за регистрация на ПС към архив (чл. 18б, ал. 9, т. 2 в приложимата редакция). При тази законова регламентация следва да се приеме, че служебно възстановяване на прекратена регистрация и връщане на отнетите регистрационни табели е допустимо само в случаите, когато актът, въз основа на който регистрацията е прекратена служебно, е отменен/ какъвто е процесният случай. След приключване на административнонаказателното производство по образуваната административнонаказателна преписка, както и в случай на съдебно решение по обжалвана ЗППАМ, се изпраща информация до съответния отдел/сектор "Пътна полиция" при СДВР/ОДМВР по регистрация на ПС за крайния резултат. Съобразно нормата на [чл. 143, ал. 12 ЗДвП](#), възстановяването на служебно прекратена регистрация на пътно превозно средство се извършва по ред, определен с наредбата по [чл. 140, ал. 2 ЗДвП](#), а именно [Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства](#) От доказателствата по делото не може да се установи, че ищецът след влизане в сила на Решението за отмяна на Заповедта за налагане на ПАМ е бил длъжен по силата на закона да заплати твърдяната сума за повторна регистрация на автомобила и на тази плоскост направеният разход, твърдян за повторна регистрация по никакъв начин не е доказан.

По отношение на сумата от 50 лева- заплатени от ищеца за транспорт и за представяне на автомобила в КАТ- С..

Настоящият съдебен състав намира, че тази сума е недоказана по никакъв начин. Обстоятелството, че ищецът е заплатил сума в размер на 50 лева за превоз на автомобил/ Марка“ Мерцедес“ и за което му е издадена фактура, приложена на лист 23 от делото, по никакъв начин не може да обуслови, че ищецът е заплатил тази сума по повод твърдяната повторна регистрация на автомобила. На първо място, ищецът твърди, че възстановяването на регистрацията е извършено на дата 24.07.2019 година, а превозът на автомобила е осъществен на дата 25.07.2019 година, което по никакъв начин не може да се свърже с пререгистрацията на автомобила на дата 24.07.2019 година. На второ място, от така приложената фактура по никакъв начин не може да се установи откъде е взет този автомобил, маршрут ,как е формирана цената на услугата, кой е извършил превоза. Липсва и пътен лист, който да удостовери маршрут, изминати километри, кой е бил водачът на автомобила и откъде до къде е осъществен превозът на МПС. Самата фактура не отговаря на изискванията за натурално и стойностно изражение на стопанската операция и тя по никакъв начин не води до извод, че ищецът на дата на твърдяната пререгистрация -24.07.2019 година е използвал пътна помощ и е закарал автомобила до КАТ- С. на дата 24.07.2019 година. Напротив така заплатената сума касае период след твърдяната пререгистрация на автомобила, при което тя няма как да бъде вследствие на отмяната на Заповедта за налагане на ПАМ. С оглед на което тази сума ,под формата на вреда е недоказана и неоснователна.

По отношение на сумата от 320 лева заплатена за ползване на консултантски услуги от страна на [фирма].

Независимо от обстоятелството,че ищецът е имал сключен Договор за извършване на консултантски услуги с [фирма] и е издадена фактура от 31.07.2019 година за сумата от 320 лева с посочено основание услуги съгласно Договор, също

не може да доведе до извод, че ищецът е бил принуден да извърши този разход за да осъществи пререгистрацията на автомобила. На първо място, самият Договор е сключен на дата 23.07.2019 година, определен е 10 дневен срок за изпълнението му, а самата пререгистрация е извършена на следващия ден-24.07.2019 година/ както сам твърди ищецът и няма как за един ден изпълнителят да изпълни каквото и да било по договора, защото на практика ищецът на следващия ден е извършил така наречената от него повторна регистрация на автомобила, а на следващо място по делото не се съдържат никакви доказателства за това кога, на коя дата какво е извършил изпълнителят, кога е прието от страна на ищеца, в какво се е изразило осъществяването на услугите по Договора, кое лице и кои лица са изпълнили реално договора и най-вече липсва отчет и доказателства за това, че ищецът е бил принуден да ползва консултантските услуги на друго лице, още повече, че и негови служители са могли да извършат действията. Нещо повече дори- именно свидетелят Т. е закарал автомобила до КАТ, а доказателства, че той е бил служител на [фирма] по делото липсват. Липсва причинно следствена връзка между отмяната на акта и претърпяната имуществена вреда, посочена в този размер.

По отношение на сумата от 586,50 лева наем за паркомясто за 6 месечен период.

Настоящият съдебен състав намира и тази сума за неоснователна и недоказана. На първо място, по делото е приложен само част от Договора за наем, без да има приложени доказателства какъв размер за наем е бил задължен ищецът да заплаща за паркомястото, предмет на Договора за наем от 27.11.2018 година. Приложените фактури за заплатен наем на паркомясто в размер на 1760,25 лева месечно за период от 6 месеца, по никакъв начин не могат да обусловят претърпяна вреда, каквато и да било. На следващо място, липсват доказателства, че през посочения период от 6 месеца, въпросното паркомясто не е било използвано от ищеца. Обстоятелството, че ищецът е оставил автомобила си на друго място/ в който смисъл са показанията на свидетеля Т. и на свидетеля М. – служител на ищеца / при майката на управителя на дружеството/ по никакъв начин не води до извод, че посочената сума в размер на 586,50 лева е заплатена от него без основание и вследствие на незаконосъобразния административен акт- Заповед за налагане на ПАМ.

Ако в действителност ищецът не е ползвал това паркомясто, то той е имал процесуалната възможност да поиска или изменение на Договора за наем или преотдаването на паркомястото на друг субект за посочения период. При установено паркомясто, буди недоумение и фактът, че самият ищец не е оставил на това паркомясто самия автомобил/ след като е заплащал за него наем. По делото не се съдържат и никакви доказателства, че именно в посочения размер ищецът е заплатил наем на гараж./ както се твърди в исковата молба – един път, че е наем за паркомясто, а след това наем на гараж. при положение, че е сключен Договор за наем на паркомясто, а не договор за наем на гараж/ които са две различни неща и между тях няма тъждество. Това е така, защото „Гараж“ според Български тълковен речник означава-Помещение за прибиране и ремонт на автомобили. Обикновено мястото за паркиране представлява **очертано място на пода** на изграден като сграда закрит паркинг или на открит терен, включително и вътрешни дворове от УПИ. Паркоместата се очертават дори върху уличните платна. В някои случаи местата за паркиране се обозначават, т.е. отделят се едно от друго, не само с цветно очертание по терена, но и с други подходящи знаци като колчета, ленти, вериги, флагчета и пр. При всички положения обаче паркомястото не е постройка, нито сграда, не е дори помещение, а е само част от празен терен (открит или закрит). То не се изгражда, а се очертава.

Спрямо условно приетата дефиниция за “паркомасто” - очертано място върху терен, следва да се прецени доколко “паркомастото” притежава свойствата на вещь, за да се третира от правото като самостоятелен обект, по повод на който могат да възникват, да съществуват и да се прекратяват права. Безспорно е, че “паркомастото” няма как да е движима вещь поради трайната си фактическа свързаност със земята, представляваща пригоден.

По делото липсват каквито и да било доказателства, че ищецът е ползвал гараж и за посочения период от 6 месеца е заплатил сумата от 586,50 лева, както и че тази сума е заплатена за наем на паркомасто. Приложените фактури за заплатен наем на паркомасто са в друг размер, различен от посочения, няма и наличие на причинно-следствена връзка между незаконосъобразния акт и претърпяната вреда в този размер.

По отношение на сумата от 414,90 лева – претърпени вреди за извършен пълен технически преглед на автомобила от оторизиран сервиз.

Тази сума под формата на вреда също е неоснователна и не се намира в пряка причинна връзка с отменения административен акт, Това е така, защото извършването на технически преглед и то в оторизиран сервиз, не се намира в пряка причинна връзка с отменената заповед за налагане на ПАМ, а извършена само и единствено по волята на самия ищец, който сам е предприел извършването на този разход. Нещо повече дори- в издадената фактура е включен и разход смяна на гуми и хотел/ при коте няма как самият хотел на гуми да бъде причислен като вреда, пряко произтичаща от отменената заповед за налагане на ПАМ, а смяната на гумите също не произтича от отменената заповед за налагане на ПАМ, още повече, че смяната е извършена отново по желание на клиента- ищец, а дори да не бе с прекратена регистрация, ако ищецът е имал както зимни, така и летни гуми за автомобила, то след края на зимата би ги сменил с летни гуми/ което по никакъв начин не може да бъде основание за каквато и да било претърпяна вреда и то имуществена в този размер. Наред с това извършеният основен преглед на автомобила то в оторизиран сервиз на Мерцедес по никакъв начин също не може да обуслови наличието на пряка причинна връзка с отменения административен акт, защото самият ищец/ управител на ищеца е предприел проверката на автомобила по собствена инициатива, а дори да не бе с прекратена регистрация, то проверката на автомобила за неговото техническо състояние е задължение на собственика и то не е продиктувано от отмяната на заповедта за налагане на ПАМ.

По отношение на сумата от 4575 лева- сума заплатена по повод наложената ПАМ на Адвокатско дружество.

Тази сума / претендирана като вреда по никакъв начин отново не е доказана. На първо място, липсва каквото и да било Договор за правна защита и съдействие или оказване на правна помощ по повод издадената заповед за налагане на ПАМ, кога ищецът е възложил и то конкретно какво е възложил на Адвокатско дружество ,какво е договорено и най- вече кога е възложено извършването на тези консултации.

Представеният Отчет за извършени услуги на лист 36 от делото не съдържа никаква дата, нито има доказателства как е формирана тази цена от 4575 лева, нито има доказателства, че дружеството реално е заплатило тази сума, защото в приложената фактура от 07.03.2019 година е фактурирано възнаграждение съгласно приложен отчет от 8325 лева, но е и сума от 4575 лева, както и липсват доказателства, че тази сума е реално платена от страна на ищеца и то по повод обжалването на наложената ПАМ. Нещо повече дори, в приложения Отчет са извършени услуги и на друго лице- А. Б. и на самия ищец, при което не ясно как и по какъв начин е формирана цената на адвокатската услуга, и наред с това липсват каквито и да

било доказателства ,че тази сума е реално заплатена от страна на ищеца. По делото не се представиха и доказателства за това, че тази сума реално е осчетоводена в счетоводството на ищеца и реално е платена по какъвто и да било начин ,при което сумата е недоказана и не следва да се присъжда на ищеца.

По отношение на сумата от 5000 лева заплатени от дружеството суми за таксите използвани от служителите на ищеца и от самия управител на ищеца.

Тази сума под формата на разход/ респективно на това претърпяна загуба / по никакъв начин не е доказана отново, защото не се представиха никакви доказателства за това, че през процесния 6 месечен период, през който автомобилът е бил с прекратена регистрация, който и да било служител или едноличният собственик на капитала е ползвал каквито и да било таксиметрови услуги, липсват приложени фактури и фискални бонове за ползвани таксиметрови услуги, няма доказателства за това на коя дата , откъде до къде и защо е ползван таксиметров превоз от страна служител или от самия едноличен собственик на капитала, както и за осчетоводяването на този разход в счетоводството на ищеца. Следва да бъде посочено, че редът за осъществяване на таксиметрова дейност е регламентиран в Наредба № 34 ОТ 6 ДЕКЕМВРИ 1999 Г. ЗА ТАКСИМЕТРОВ ПРЕВОЗ НА ПЪТНИЦИ, с която се определят условията и редът за регистрацията и заличаването от регистъра на търговците, които извършват таксиметров превоз на пътници, извършването на таксиметров превоз на пътници. В чл.36,ал.1 от Наредбата е посочено, че пътникът наема таксиметров автомобил от таксиметрова стоянка, обозначена с пътен знак "Такси";от незабранените с пътни знаци или маркировка места за престой и паркиране, чрез подаване на сигнал с ръка,чрез повикване по телефон. Пътникът може да наема автомобил по свой избор, независимо от мястото му в колоната на чакащите таксиметрови автомобили. Чл. 38 посочва, че след наемане на автомобила водачът задължително включва таксиметровия апарат и превозва пътника по най-краткия маршрут, освен ако пътникът не пожелае друго,а след приключване на превоза, водачът задължително издава фискална касова бележка за извършената таксиметрова услуга. При поискване от пътника, водачът издава и фактура по реда на [чл. 20, ал. 2 от Наредба № 35 от 1999 г. за функционалните и техническите изисквания към електронните таксиметрови апарати с фискална памет/](#) чл.39 от Наредбата/.

По делото липсват каквито и да било доказателства за ползваните таксиметрови услуги през този период и то по повод дейността на дружеството ищец , нито пък доказателства за платени суми на тази стойност от 5000 лева. Не се доказва и пряка причинна връзка между отменената заповед за налагане на ПАМ и претърпяна вреда, която не и доказана.

По отношение на сумата от 18 702,60 лева – намаление в пазарната стойност на автомобила за 6 месечния период- пропуснати ползи от продажбата на автомобила.

Тази вреда също не е доказана по никакъв начин нито по основание нито по размер, защото липсват доказателства , че в този период ищецът е щял да продаде автомобила или е имал предложение за покупка, но поради прекратена регистрация тази покупка не се осъществила . Имуществената вреда може да се заключава и в това, че лицето пропуска да осъществи една полза – че пропуска да увеличи имуществото си, макар да са съществували всички изгледи за това.Деянието го лишава от тази възможност–**от една сигурна облага.Според Тълкувателно решение №3/ от 12 декември 2012 година на ОС на ГК и ТК на ВКС,неточното изпълнение на договорните задължения поражда правото на кредитора да иска от длъжника изпълнение заедно с обезщетение за забавата или да иска обезщетение за**

неизпълнение (чл. 79, ал. 1 ЗЗД). Съгласно разпоредбата на чл. 82 ЗЗД, регламентираща обема и границите на отговорността за вреди от виновно неизпълнение на договорните задължения, обезщетението обхваща всички причинени вреди, които са пряка и непосредствена последица от неизпълнението и са могли да бъдат предвидени при пораждаване на задължението, като при недобросъвестност на длъжника – обезщетението обхваща всички преки и непосредствени вреди. Според посочената разпоредба, подлежащите на обезщетяване имуществени вреди са два вида – претърпяна загуба и пропуснатата полза. Както в правната доктрина, така и в съдебната практика, пропуснатата полза се дефинира като неосъществено увеличаване на имуществото на кредитора. Установяването на пропуснатата полза се основава на предположение за състоянието, в което имуществото на кредитора би се намирало, ако длъжникът беше изпълнил точно задължението си, съпоставено с имуществото му към момента на неизпълнението. Тъй като пропуснатата полза представлява реална, а не хипотетична вреда, това предположение винаги трябва да се изгражда на доказана възможност за сигурно увеличаване на имуществото и не може да почива на логическо допускане за закономерно настъпване на увеличаването.

Пропуснатата полза е елемент от фактическия състав, пораждащ правото на обезщетение. Поради това и при липса на изрично установена в закона презумпция за настъпването ѝ, пропуснатата полза не се предполага, а следва да бъде доказана в процеса. Само ако бъде доказано, че при точно изпълнение на длъжника имуществото на кредитора е могло да бъде увеличено, ще бъде постигната целта на предвиденото в чл. 82 ЗЗД обезщетяване – да се поправят претърпените от кредитора вреди, без да се допусне обогатяването му за сметка на длъжника. На обезщетяване подлежат не всички пропуснати от възложителя ползи, а само тези, които са били предвидими за страните по сделката към момента на пораждаване на задължението и са пряка и непосредствена последица от неговото неизпълнение. Това са ползите, чието пропускане, с оглед специфичните за случая обстоятелства при проявена грижа на добрия стопанин/добрия търговец, страните са могли и са били длъжни да предположат и което е причинено именно от неизпълнението, т.е. което представлява негов необходим и закономерен резултат. Освен фактите, относими към основанието на претенцията – пропускане на твърдяната полза, предвидимост на същата към момента на пораждаване на задължението, респ. недобросъвестност на длъжника и причинна връзка между пропуснатата полза и виновното неизпълнение на длъжника, на доказване от страна на кредитора подлежи и размерът на пропуснатата полза, като се съобрази, че по отношение на размера изискването за предвидимост не се отнася. Когато за целите на обезщетението, при определена категория пропуснати ползи законодателно е нормиран начина на определянето им, съвместяващ принципите и критериите за оценка, възприетата с нормативен акт методика е приложима.

По делото липсват доказателства, че ищецът е имал отправени каквито и да било предложения за закупуване на автомобила вследствие на това цената на автомобила е спаднала с посочената сума от 18 702,60 лева. Наред с това фактът, че от заключението на вещното лице изготвило съдебно-автотехническата експертиза, неоспорено от страните / което настоящата съдебна инстанция намира за обективно и компетентно изготвено е видно, че цената на процесното МПС към дата 05.01.2019 година е била 71 214 лева без ДДС, а към 05.07.2019 година 66 815 лева без ДДС, по никакъв начин не може да обуслови и да доведе до извод, че за период от 6 месеца, пазарната стойност на въпросното МПС е намаляла с 18 702,60 лева, още по малко с тази сума ищецът е претърпял пропуснатата полза. Няма никакви

доказателства и за това, че през този претендиращия период ищецът е осчетоводил по какъвто и да било начин намаляването на пазарната стойност на автомобила, нито пък неговата стойност е намалена с този размер, няма и никакви доказателства, че въпросното МПС е заприходено като транспортно средство, счетоводството на ищеца и съответно на това е ползвано като актив/ транспортно средство. По никакъв начин не е доказано, че ищецът е претърпял вреда- пропусната полза в този размер.

По иска за заплащане на неимуществени вреди в размер на 4000 лева в резултат на накърнена търговска репутация.

Настоящият съдебен състав не споделя възражението на юрисконсулт П., че същият е недопустим и претенция за неимуществени вреди може да се претендира само от физически лица. **В РЕШЕНИЕ № 206 ОТ 26.03.2019 Г. ПО ГР. Д. № 4762/2017 Г., Г. К., III Г. О. НА ВКС е посочено, че „ЮРИДИЧЕСКИТЕ ЛИЦА ТЪРПЯТ МОРАЛНИ ВРЕДИ И МОГАТ ДА ПРЕТЕНДИРАТ, СЪОТВЕТНО ДА ИМ БЪДАТ ПРИСЪЖДАНИ, ОБЕЗЩЕТЕНИЯ ЗА СЪЩИТЕ. НЕСЪМНЕНО ТОВА КАСАЕ ВСИЧКИ ЮРИДИЧЕСКИ ЛИЦА БЕЗ ОГЛЕД НА ТЕХНИЯ ВИД - ТЪРГОВЦИ, ЮРИДИЧЕСКИ ЛИЦА С НЕСТОПАНСКА ЦЕЛ, РЕЛИГИОЗНИ ИНСТИТУЦИИ И Т.Н., КАКТО И БЕЗ ОГЛЕД НА ТОВА ДАЛИ ИМАТ ЧЛЕНОВЕ ИЛИ НЕ. ИЗКЛЮЧВАНЕТО НА КОЙТО И ДА БИЛО ВИД ЮРИДИЧЕСКИ ЛИЦА ОТ ТОЗИ КРЪГ СУБЕКТИ БИ ПРЕДСТАВЛЯВАЛО НЕДОПУСТИМ ДИСКРИМИНАЦИОНЕН ПОДХОД. СЪГЛАСНО ОБЩОТО ПРАВИЛО НА ЧЛ. 45 ЗЗД ВСЕКИ ПРАВЕН СУБЕКТ ИМА ПРАВО ДА ТЪРСИ ЗАЩИТА НА НАКЪРНЕНО СВОЕ СУБЕКТИВНО МАТЕРИАЛНО ПРАВО. В същото решение е доразвито, че самият законодател с изрични правни норми предвижда такава възможност. Обезщетението за причиняване на неимуществени вреди е уредено в [Закона за задълженията и договорите \(ЗЗД\)](#) като част от правния институт на непозволеното увреждане ([член 45 до 54 от ЗЗД](#)). Общото правило е, че всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил другиму. Когато се претендира обезщетение за неимуществени вреди, които нямат конкретно материално изражение, съдът определя размера по справедливост. Разпоредбата на [чл. 45 ЗЗД](#) е обща и не съдържа ограничения относно страните в правоотношението, възникнало от непозволеното увреждане - всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил другиму, в т.ч. и на юридическо лице (ЮЛ). Липсва основание да се приеме изключване на възможността да се търси отговорност за неимуществени вреди от ЮЛ и в последващите разпоредби в закона, вкл. и [чл. 52 ЗЗД](#), чрез предявяването на иск за неимуществени вреди. Налице са и по-нови разпоредби, в други закони, които предвиждат правото на подобно обезщетение. Логическото тълкуване на [член 631а, ал. 2 и, ал. 1 от Търговския закон](#) дава право на обезщетение за неимуществени вреди дори на юридическо лице, когато молбата на кредитор за откриване на производство по несъстоятелност бъде отхвърлена. [Законът за марките и географските означения](#) (чл. 76а във връзка с чл. 76 и чл. 2) също предвижда възможността за притежателя на марка и лицензополучателя на изключителна лицензия, независимо дали са физически или юридически лица, да предявят иск за обезщетение на неимуществени вреди при нарушение на правата им. В Глава трета "а", от [чл. 60"а" до 60 "м" на ЗСВ](#) е уредено изрично, а при останалите - изводът следва по тълкувателен път. Съдебната практика по въпроса за възможността юридически лица да търпят неимуществени вреди и да претендират обезщетение за репарирването им, от 60-те години на миналия век и досега, трайно дава отрицателен отговор, приемайки, че няма основание да се присъжда обезщетение за неимуществени вреди на юридически лица и по-конкретно - търговци, защото всичките им права са имуществени, включително и тези, свързани с маркетинговия имидж, търговски марки и други**

подобни. Приема се по-конкретно, че търговското предприятие е съвкупност от права и задължения с паричен еквивалент, че то няма неимуществени активи и пасиви и вредите, които търпи, се отразяват в патримониума му, съставен от права и задължения с имуществен еквивалент, че неимуществените вреди засягат неблагоприятно единствено психическите преживявания на увреденото лице (причинявайки болки и страдания), а е безспорно, че юридическите лица не могат да страдат емоционално. Юридическите лица формират воля чрез органите си, нямат психика, физическа сетивност и здраве (както физическите) и не могат да търпят морални вреди. Тази практика отразява разбиранията и тълкуванията на закона към определен исторически и икономически момент, но това не означава, че не може да бъде преосмислена и коригирана. Нещо повече, [чл. 280, ал. 1, т. 3 ГПК](#) предвижда възможност за ново тълкуване от страна на Върховния касационен съд. В тази връзка следва да се посочи, че съдебната практика по въпроса към настоящия момент бележи такава промяна. В хода на производството по предявения иск, предмет на настоящото производство, е постановено [определение № 400/26.11.2013 г. по ч.гр. д. № 6155/2013 г.](#) на Върховен касационен съд, ГК, II-ро отд. Първоначално искът е счетен от долните инстанции за изначално недопустим и делото е прекратено, без да се разгледа по същество. Решаващият състав, постановил Определението, връща делото, като задължава първоинстанционния съд да разгледа спора по същество. За да постанови този резултат в отговор на релевантния правен въпрос, по който е допуснал касационното обжалване на прекратителното определение, съставът на ВКС в производството по реда на [чл. 274, ал. 3 ГПК](#) приема: "Разпоредбата на [чл. 45 33Д](#) не съдържа ограничения относно страните в правоотношението, възникнало от неправомерното увреждане - всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил другиму, в т.ч. и на юридическо лице (ЮЛ). Липсва основание да се приеме изключване на възможността да се търси отговорност за неимуществени вреди от ЮЛ и в последващите разпоредби в закона, вкл. и [чл. 52 33Д](#), чрез предявяването на иск за неимуществени вреди, което поставя въпроса и за осъвременяване на практиката ни в контекста на тази на ЕСПЧ (Европейският съд по правата на човека) в тази насока." Същото разрешение е прието и във влязлото в сила решение № 195371/17.08.2017 г. по гр. д. № 8206/2016 г. на Софийски районен съд, с което е присъдено обезщетение за неимуществени вреди от деликт в полза на юридическо лице. С това решение съдът еднозначно признава, че доброто име и търговската репутация не са просто абстрактни понятия, а са съществени активи на всяко едно юридическо лице, имащи особено голямо значение за развитието на бизнеса в съвременния конкурентен пазар. Негативните последици от накърняване на търговската репутация винаги имат комплексен характер, т.е. те засягат различни бизнес показатели като клиента, оборот, партньори и други, а материалното отражение има неясно и продължаващо във времето действие. Идентично разрешение е прието и във въззивно решение на САС по гр. д. 6402/2017 г., което не е влязло в сила - към настоящия момент е висящо касационното производство, образувано по жалба на ответната страна. С това решение на апелативната инстанция се признава правото на обезвреда на морални вреди на юридическите лица. Показателно в тази насока е и ТР № 4/29.11.2013 г. по тълк.д. № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, с което се прие, че [чл. 52 33Д](#) се прилага при деликтната, но и при договорната отговорност, следователно дължат се и се присъждат обезщетения за морални вреди на юридически лица и в хипотези, които не са изрично предвидени в закона. Не на последно място такава правно разрешение се приема и от състав на Върховния административен съд, постановил решението по адм. д.12319/2012 година."

Предвид изложеното настоящият състав приема, че юридическите лица търпят морални вреди и могат да претендират, съответно да им бъдат присъждани, обезщетения за същите. Несъмнено това касае всички юридически лица без оглед на техния вид - търговци, юридически лица с нестопанска цел, религиозни институции и т.н., както и без оглед на това дали имат членове или не. Изключването на който и да било вид юридически лица от този кръг субекти би представлявало недопустим дискриминационен подход. В подкрепа на изложеното до тук следва да се акцентира и на обстоятелството, че такова тълкуване на закона съответства както на [Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи /КЗПЧОС/](#) и [Хартата на основните права](#) на ЕС /[Хартата](#)/, прогласена в Н. на 07.12.2000 г., така и на практиката на европейските съдилища. Възможността за търсене на неимуществени вреди е призната като принцип на международното право. Съгласно чл. 1 от ЕКПЧ, високодоговарящите страни осигуряват на всяко лице под тяхна юрисдикция правата и свободите, гарантирани от нея. [Член 47 от Хартата](#), озаглавен "Право на ефективни правни средства за защита и на справедлив съдебен процес", гласи: "Всеки, чийто права и свободи, гарантирани от правото на Съюза, са били нарушени, има право на ефективни правни средства за защита пред съд в съответствие с предвидените в настоящия член условия. Всеки има право неговото дело да бъде гледано справедливо и публично в разумен срок от независим и безпристрастен съд, предварително създаден със закон. Всеки има възможността да бъде съветван, защитаван и представляван..." Държавите членки са длъжни да спазват [чл. 47 от Хартата](#), когато прилагат правото на Съюза. Съгласно принципа на лоялно сътрудничество, установен в чл. 4, ал. 3 Д., държавите членки вземат всички общи или специални мерки, необходими за гарантиране на изпълнението на задълженията, произтичащи от Договорите или от актовете на институциите на Съюза. Поради това, при прилагането на вътрешното право, съгласно принципа за конформно тълкуване, следва да се взема предвид националното право като цяло и да се тълкува, доколкото е възможно, в светлината както на чл. 1 и чл. 6 от ЕКПЧ и практиката на ЕСПЧ, така и на [чл. 47 от Хартата и практиката на С.](#) Както ЕКПЧ, така и [Хартата](#), гарантират едно минимално ниво на защита на правата на човека и не са пречка пред държавите членки да предоставят по-висока защита на определени права и свободи. Европейският съд по правата на човека приема, че за да бъдат ефективно гарантирани правата по [Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи](#), в полза на юридическите лица също следва да се присъжда парично обезщетение за неимуществени вреди. Неимуществените вреди, претърпени от такива дружества, могат да имат основания, които са повече или по-малко обективни или субективни. Съдът приема, че сред тези основания следва да се държи сметка за репутацията на дружеството, несигурността при взимането на решения, разрива в управлението на дружеството (за изчисляването на последствията от който няма точен метод) и макар и в по-малка степен, на причинените на членовете на управителните органи тревоги и безпокойство. Това твърдение се подкрепя от решението на ЕСПЧ по казуса *C. S.A. v. P.* В този казус дружеството *C. S.A.* осъжда правителството на П. да заплати обезщетение в размер на 1.5 млн. ескудос за нарушение на [чл. 6, § 1](#) от Конвенция за защита на правата на човека и основните свободи (Конвенцията), който урежда правото на справедлив съдебен процес за всяко лице, без значение дали е физическо или юридическо. Ратифицирайки Конвенцията, България ясно и категорично е заявила желанието си да спазва нейните разпоредби, които с акта на ратификация са станали част от вътрешното право на страната.

В практиката на Съда на Европейския съюз също могат да бъдат посочени примери в тази връзка. Така съдът осъжда Европейската комисия да плати на корабостроително

дружество обезщетение за неимуществени вреди, претърпени поради публикуването в Официален вестник на Европейския съюз на подвеждаща информация, засягаща по-специално доброто име и реномето на компанията - в решението си по дело T-88/09 от 8.11.2011 по казуса I. S. v. E. C. Съдът на Европейския съюз по ясен и категоричен начин се произнася в подкрепа на правото на юридическите лица да получават обезщетение за неимуществени вреди. В посочения казус италианското корабостроително дружество I. S. осъжда Европейската комисия да му заплати обезщетение в размер на 20 000 (двадесет хиляди) евро за претърпените от дружеството неимуществени вреди плюс съответните компенсаторни и мораторни лихви. Неимуществените вреди на I. S. се изразяват в публикуването в Официалния вестник на Европейския съюз на подвеждаща информация, засягаща по-специално доброто име и реномето на I. S.. Съдът на Европейския съюз е на мнение, че едно такова неблагоприятно представяне на I. S. като предприятие, което не може да предостави услуги, съответстващи на действащите стандарти, и така да изпълни договорните си задължения, засяга отрицателно доброто му име и реномето му, които сами по себе си имат търговска стойност, което Европейската комисията впрочем не оспорва в писмените си изявления.

Въпросът се поставя и в отношенията инвеститор - държава, основаващи се на Конвенцията за уреждане на инвестиционни спорове между държави и граждани на други държави (I.) и на сключваните между държавите двустранни инвестиционни договори (B. I. T.). Арбитражният съд, конституиран в рамките на I., постановява, че макар инвестиционните договори да имат за цел да защитават предимно имуществото и икономическите интереси, те сами по себе си не изключват възможността при изключителни обстоятелства страна по спора да търси обезщетение за неимуществени вреди. Освен това арбитражният съд приема, че трудностите при оценяването на този вид вреди не могат да представляват препятствие за обезщетяването на увреденото лице. Очевидно различните международни съдилища и арбитражи (а това напълно важи и за националните съдилища в други правни системи) не само са възприели възможността за присъждане на неимуществени вреди в полза на юридически лица, но и ефективно я прилагат, макар и позовавайки се на различни критерии за определяне на основанието и размера им.

Примери в тази насока са произнасянията по делата Свидетелите на Й. в М. срещу Русия (№ 302/02, 10 юни 2010 г.), А. Е. срещу Франция (№ 39288/98, ECHR 2001-VIII), Партия на свободата и демокрацията срещу Турция [GC] (№ 23885/94, E. 1999-VIII), С. синод на Българската православна църква (митрополит И.) и др. срещу България (№ 412/03 и № 35677/04), Висш духовен съвет на мюсюлманската общност срещу България (№ 39023/97), М. църква на Б. и други срещу М. (№ 45701/99), E. 2001-X., R. der Z. J. и други срещу А. (№ 40825/98), S. crkava "R. ĩivota" and O. v. C. (№ 7798/08), А. срещу Турция (№ 4149/04 и № 41029/04) и K. and D. v. H. (№ 10851/13). Съгласно [чл. 5, ал. 4 от Конституцията на Република България](#), международните договори, ратифицирани по конституционен ред, обнародвани и влезли в сила за Република България, са част от вътрешното право на страната. Те имат предимство пред тези норми на вътрешното законодателство, които им противоречат. В решение № 29/1998 по к.д. № 28/1998 г. КС е отбелязал, че ЕКПЧ е "част от вътрешното право на страната, а решенията на Европейския съд по правата на човека са задължителни за всички органи в страната, включително и по тълкуването ѝ по силата на чл. 46 от Конвенцията".

В Решение № 2/1998 по к.д. 15/1997 г. КС "отчита, че нормите на ЕКПЧ в материята на правата на човека имат общоевропейско и общоцивилизационно значение за правния ред на държавите-страни по ЕКПЧ, и са норми на европейския обществен

ред. Ето защо тълкуването на съответните разпоредби на [Конституцията](#) в материята на правата на човека следва да бъде съобразено във възможно най-голяма степен с тълкуването на нормите на ЕКПЧ. Този принцип на конформно тълкуване съответства и на международно признатата от България задължителна юрисдикция на Европейския съд по правата на човека по тълкуването и прилагането на ЕКПЧ."

В обобщение няма основание да бъде изключена възможността да се присъди обезщетение на юридически лица и в частност на религиозни организации за обезвреда на неимуществени вреди от изнесени чрез средства за масово осведомяване обидни и клеветнически твърдения, уронващи авторитета им.

Няма основание да се изключи възможността да се присъди обезщетение и на представителя и последователя на религиозната организация. Съгласно общото правило на [чл. 45 ЗЗД](#) всеки правен субект има право да търси защита на накърнено свое субективно материално право, в това число и от обидни и клеветнически твърдения в средствата за масова комуникация, дори и да не е посочен личнокато носител на засегнатото право. Същият следва обаче да твърди и докаже лични вреди, извън репутационните на самото юридическо лице, в чийто обхват са и тези на членовете му, които са пряка и непосредствена последица от деликта."

Репутация е [мнението](#) в определена социална група или в обществото като цяло по отношение на личностните достойнства или недостатъци на някого, тоест конкретна личност или за група от хора, както и за [организации](#) според определени критерии. Репутацията е важен фактор в множество области като [бизнес](#), [политика](#), [онлайн общности](#), [социален статус](#) и т.н. Репутацията може да се смята за компонент на [идентичността](#), която се дефинира, която е виждана от другите. Репутацията е всепроникваща, спонтанна и в същото време е високо ефективен механизъм за социален контрол в обществото. Определя се като „резултатът от това, което вършите, което казвате и което другите казват за вас“. Репутацията действа на три различни нива: организационно, личностно и свръхличностно. На свръхличностно ниво тя се отнася към групи, общности, колективи и абстрактни социални единици (като фирми, корпорации, организации, държави, култури и дори цивилизации). Фирмена и корпоративна репутация е различна. Добрата репутация се възприема като гарант за високо [качество](#) на продукта или [услугата](#) на компанията. Компанията с добра репутация могат да се възползват от повече възможности и дейността им да бъде по-продуктивна и ефективна. Ниската репутация има отрицателен ефект, тъй като хората не се доверяват на компанията, на пазарните ѝ предложения или на думите ѝ за самата себе си. Редица бизнеси имат отдели за връзки с обществеността, посветени на управлението на тяхната репутация. Инциденти, които разрушават репутацията на компанията за честност и сигурност, могат да причинят сериозни финансови щети. Така например, през 1999 г. „Кока-Кола“ губи 60 милиона долара (по своя собствена оценка), след като ученици съобщават за симптоми като главоболие, гадене и треперене след пиенето на техните продукти. Корпоративната репутация е понятие, основаващо се върху приписвани ценности (като достоверност, откровеност, отговорност и честност), внушавани от корпоративния [имидж](#). Бизнес практиката и научните изследвания сочат, че добрата корпоративна репутация удължава периода, в който фирмите отчитат по-високи финансови приходи.

По делото не се съдържат никакви доказателства, че вследствие на наложената ПАМ- прекратяване на регистрацията на автомобила е спаднала репутацията на ищеца и той е претърпял каквито и да било неимуществени вреди. Няма доказателства, че вследствие прекратената регистрация на автомобила клиентите

на ищеца, които са били посрещани и возени с въпросния автомобил и след това се е стигнало до промяна в репутацията на фирмата. Нещо повече дори- липсват и доказателства за това ,че вследствие на това ищецът да претърпял някакви загуби / като отлив на клиенти , спад в договорните отношения, лоша репутация. Напротив от доказателствата по делото и най- вече от показанията на свидетеля М.- служител при ищеца е видно, че липсата на процесния автомобил е създавала преди всичко неудобство за самия едноличен собственик на капитала, но не е и до създаване на отрицателна репутация у клиенти. Ако едноличният собственик на капитала е бил възпрепятстван и е бил депресиран от това ,че не може да ползва въпросният автомобил ,то това по никакъв начин не може да доведе до претърпени неимуществени вреди от страна на ищеца- търговско дружество и този иск остана недоказан и неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

По иска за заплащане на законната лихва върху сумите.

Задължението за лихва има акцесорен характер и следва съдбата на главното вземане. Предвид обстоятелството, че исковете за заплащане на обезщетение са неоснователни, то и искът за заплащане на законната лихва върху главниците от дата на прекратяване на регистрацията на автомобила 23.01.2019 година до окончателното изплащане на сумата също е неоснователен и недоказан.

В подкрепа на този извод е и т.4 то ТР №3/2004 година на ОСГК на ВКС, според което, при незаконни актове на администрацията началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението, както и началният момент на погасителната давност за предявяване на иска за неговото заплащане, е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаваните административни актове, при нищожните – това е моментът на тяхното издаване, а за незаконни действия или бездействия на административните органи – от момента на преустановяването им. Това е така, защото началният момент на забавата за плащане на обезщетение за вреди от незаконни актове на администрацията, съответно на задължението за плащане на законна лихва, е моментът на влизане в сила на решението за отмяна на административния акт, тъй като тогава се счита завършен фактическият състав на имуществената отговорност по [чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди](#). В конкретния случай ищецът претендира законна лихва, която не е от датата на влизане в сила на Решението за отмяна на Заповедта за налагане на ПАМ, от датата на издаване на заповедта за налагане на ПАМ.

С оглед изхода на спора, претенцията на ищеца за присъждане на разноски е неоснователна. В полза на ответника по иска, следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение. Съгласно нормата на [чл.10,ал.4 от ЗОДОВ -\(Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.\)](#)-съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чийто размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на [чл. 37 от Закона за правната помощ, но тази норма](#) **Вярно е , че тази норма няма обратно действие и изрично с Преходните и заключителни разпоредби КЪМ ЗАКОНА ЗА ИЗМЕНЕНИЕ И ДОПЪЛНЕНИЕ НА ЗАКОНА ЗА ОТГОВОРНОСТТА НА ДЪРЖАВАТА И ОБЩИНИТЕ ЗА ВРЕДИ(ОБН. - ДВ, БР. 94 ОТ 2019 Г.)** с§ 6. (1) е посочено, че [този закон](#) се прилага за предявените иски молби, подадени след влизането му в сила, а неприключилите до влизането в сила на този закон производства се довършват от съдилищата, пред които са висящи, включително при последвало въззивно и касационно обжалване, но също така е вярно, че производството пред АССГ образувано на дата 13.02.2020 година след

влизане в сила на посоченото изменение на нормата на чл.10,ал.4 от ЗОДОВ и безспорно намира приложение в случая. ЗОДОВ предвижда възможност за присъждане на разноски по [чл.10,ал.4](#) при установено осъществяване на процесуално представителство от юрисконсулт в допустимите хипотези. И доколкото законът допуска административният орган да упълномощи служител с юридическо образование за осъществяване на защитата по делото, то и представляваният правен субект има право на разноски, които изрично са предвидени в специалната норма. Прилагайки разпоредбата на чл.10,ал.4 от ЗОДОВ, съдът присъжда възнаграждение не в полза на юрисконсулта, а в полза на юридическото лице, което е защитавано от него, респективно в чиято структура се намира представляваният по този начин административен орган. След като възнаграждението се дължи не на юрисконсулта, а на бюджета на административния орган, който той представлява, реалното му заплащане е ирелевантно за реализиране на отговорността за разноски за загубилата делото страна по спора. При правна защита, осъществена от юрисконсулт, страната не следва да доказва пряко направения разход, докато обратното е важно за всички случаи, в които се репарират разноски за адвокатско възнаграждение - ТР 6/2013 г. по тълк. дело № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС. Именно с оглед тези специфики на осъществяваното процесуално представителство, приравняването на юрисконсулта на адвоката досежно присъжданото възнаграждение е частично. В този смисъл виж: решение № 10/29.09.2016 г. по конст. дело № 3/2016 г. на Конституционния съд. **Разпоредбата на [чл. 37 ЗПП](#) препраща към [НЗПП](#), където в чл. 24 е посочено, че по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 до 200 лева/.** Съдът намира, че в полза на ответника по оспорването следва да бъде присъдено минимално възнаграждение в размер на 200 лева.

Воден от горното и на основание чл.203 АПК,вр.с чл.1,ал.1 от ЗОДОВ, Административен съд София-град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ИСКА НА [фирма]- ГР. С. срещу СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 32 103,24 лева- от които имуществени вреди в размер на 2197,50 лева по Застраховка,, Каско“ и „Злополука“ и 203 лева по Застраховка „ Гражданска отговорност на автомобилистите“, за извършения превоз на автомобил до КАТ с цел изпълнението на процедурата по регистрация на автомобила след незаконосъобразното нейно прекратяване, 50 лева, 320 лева- разходи за повторна регистрация на автомобила, държавна такса за повторното регистриране на автомобила в размер на 53,74 лева, разходи за наем на гараж в размер на 586,50 лева за 6 месечен период, 414,90 лева разход за технически преглед и подмяна на гуми, сума в размер на 18 702,60 лева- намалена стойност на автомобила- пазарна, заплатен адвокатски хонорар в размер на 4575 лева, 5000 лева заплатени от дружеството суми за таксите, ползвани от служители и от едноличния собственик на капитала и сума в размер на 4000 лева обезщетение за неимуществени вреди от накърнена търговска репутация ведно със законната лихва върху сумата от датата на прекратяване на регистрацията на автомобила 23.01.2019 година до окончателното изплащане на сумата за периода от 23.01.2019 година до 24.07.2019 година.

ОСЪЖДА [фирма] ГР. С. ДА ЗАПЛАТИ НА СДВР СУМАТА ОТ 200 ЛЕВА ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.

**НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК ,ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ
НА СТРАНИТЕ.**

**Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14
дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на
чл.211,ал.1 АПК.**

СЪДИЯ: